

א. כתיב בפרשת בראשית (א, כו) נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדֹמוֹתֵינוּ

חלק מהמפרשים עומדים על כך להדיא שלא יתכן להשוות אדם להקב"ה, רח"ל. ולאור זאת הלכו כל הראשונים והאחרונים.

רש"י פירש "בדפוס שלנו". וביאר הרא"ם: "בדפוס העשוי לנו בידים על ידי הנחת כפו עליו".

הרשב"ם הא"ע ועוד פירשו בצלם המלאכים. וכן ביאר המהר"ל (גור אריה) בדעת רש"י.

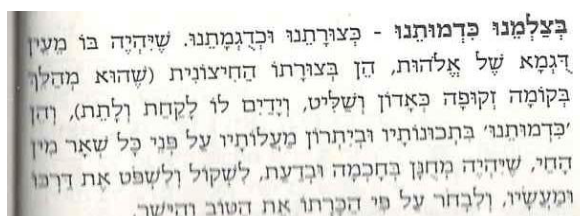
הרמב"ן ועוד פירשו שהאדם ידמה בגוף לעפר, וברוח לעליונים.

הספורנו כתב: "שהוא עצם נצחי ושכלי".

המלבי"ם הביא פי' הרמב"ם במורה שהוא הכוח השכלי.

הנצי"ב בהעמק דבר כ' שהוא המזל שיש לאדם.

בחיבור 'פשוטו של מקרא' בדו מליבם פשט מגושם ומגוחר, עם ריח כפרני מובהק:
"מעין דוגמא של אלקות, שהוא מהלך בקומה זקופה, וידיים לו לקחת ולתת..."

ב. כתיב בפרשת בראשית (ג, ח) וַיִּשְׁמְעוּ אֶת קוֹל ה' אֱלֹהִים מִתְהַלֵּךְ בְּגֵן לְרוֹחַ הַיּוֹם

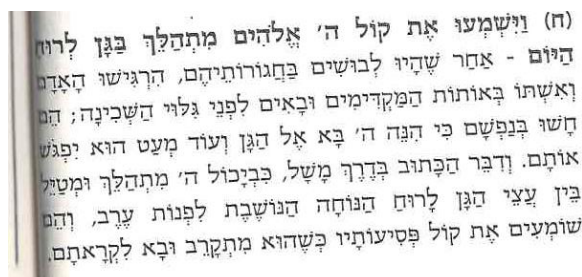
"לרוח היום" פירש"י: "לאותו רוח שהשמש באה משם וזו היא מערבית, שלפנות ערב חמה במערב".

האבן עזרא והרד"ק ועוד מפרשים שקול השם התהלך. "לרוח היום" הא"ע: "לפנות ערב בהתנופף רוח היום". וכן הרד"ק "לעת ערב שיצטנן רוח היום".

יש מפרשים (הובא בא"ע ועוד, וכ"ה בבכור שור וחזקוני) ש"מתהלך" חוזר על האדם.

הרמב"ן מפרש ש"מתהלך" קא על הקב"ה בכבודו ובעצמו כמו 'והתהלכתי בתוכם'. ו"לרוח היום" פירש הרמב"ן: "כי בהגלות השכינה תבא רוח גדולה וחזק, כענין שנאמר (מ"א יט יא) והנה ה' עובר ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים.

בחיבור 'פשוטו של מקרא' בדו מליבם פשט מגושם ומגוחר, [וכתבו שהוא דרך משל
"כביכול". ולא הועילו כלום, כי איזה נמשל יש למשל כזה]: **"ה' מתהלך ומטייל בין עצי הגן לרוח הנוחה הנושבת לפנות ערב"**... כאילו הוא שבת מירון של מתמידים, רח"ל.

ג. כתוב בפרשת לך לך (טו, ו) **וְהָאֵמֶן בִּה' וַיַּחֲשֹׁבֶה לּוֹ צִדְקָה**

בחיבור 'פשוטו של מקרא' כתבו ולא ציינו מקור – דברי הטלת ספיקות **"על אף ש.. קיום הבטחת הזרע עדיין מתמהמה ולא נתקיים, הרי שהדברים נראים רחוקים מן הטבע"...**

מגילת אסתר

(ו) וְהָאֵמֶן בִּה' וַיַּחֲשֹׁבֶה לּוֹ צִדְקָה - על אף שהוא נאשם
הולכים ומזקנים, וקיום הבטחת הזרע עדיין מתמהמה ולא
נתקיים, הרי שהדברים נראים רחוקים מן הטבע - עם זאת
האמין לדברי ה' כי ין ששמע ממנו ברורות שהמקדש בן
ממש אשר יוליד, נאמונה זו חשבה לו ה' למדת צדקות של
אברהם, ולזכות בעבורו.

אמנם הרד"ק כבר כתב: "כי הוא ואשתו היו הולכים ומזקנים והבטחה מתאחרת". אלא שהכוונה
לבאר קושי שבלב והניסיון, ולא חלילה שלפי האמת יש סרך של פקפוק בהטחת הבורא.
אבל ב'פשוטו של מקרא' דיברו כלפי האמת וההיגיון, בלשון מסקנא של הבנה "הרי שהדברים נראים
רחוקים". ודי למבין.

ד. בעשרת הדברות (יתרו כ, א) **אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ**

ראשונים מנו דיברה זו כמצווה, להאמין בהש"ת.

בחיבור 'פשוטו של מקרא' הוסיפו דברי הבאי והטלת ספיקות, ללא שום צורך, ונחבאו
תחת המקור "מפרשים", שכמובן לא היו ולא יהיו: **"כל עוד שיש בליבו פקפוק
בדבר... אע"פ שאינו מגרע כלום ממצוות התורה ומקיים את כולם מתוך ספק"...**

ומכאן שחובה היא על כל איש וישראל, שהאמונה בה' ובתורתו
תהיה אצלו שלמה ובטוחה, ומתנשבת על לבו בלא כל פקפוק.
שאם רואה עצמו שאין אמונתו שלמה, מטל עליו לבקש ולדרוש
את ה' עד אשר תתברר לו אמתת האמונה בה' באופן מחלט
ובטוח; וכל עוד שיש בלבו פקפוק בדבר, הרי שעדיין לא קיים מצוות
עשה זו. ואף על פי שאינו מגרע כלום ממצוות התורה ומקיים את
כל מתוך הספק - חפץ ה' הוא שיעזוב אמתת מציאותו בידיעה
משלמות ונדאית (מפרשים).

חיבור מנוקד זה המיועד גם לצעירי הצאן, [כמבואר במודעה שפרסמו בעיתונים
ערש"ק לך לך] הולך ומשנה את פני התורה של הלומדים והלמדמים, ה"י.

"כבר פקיע שמייה של הספר רש"י כפשוטו ופשוטו
של מקרא אשר פותח שערי אורה להבין את דברי
חומש ורש"י, וזכה להפיץ את ענין הבנת חומש
ורש"י בקרב צעירי הצאן" (ל"ק במכתב משנת תשע"ח).